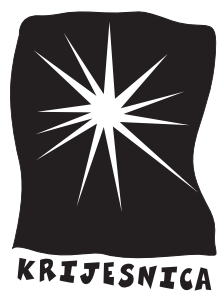

C. S. Lewis
LAV, VJEŠTICA I ORMAR

Copyright © hrvatskoga izdanja, 2002, Golden marketing,
Zagreb, Hrvatska
Sva prava pridržana

Za nakladnika
Ana Maletić

Biblioteka KRIJESNICA

Urednica
Anita Peti-Stantić

Naslov izvornika

C. S. Lewis

The Lion, the Witch and the Wardrobe

Copyright © CS Lewis Pte Ltd 1950

Illustrations copyright © Harper Collins Publishers Ltd 1950

Narnia and The Chronicles of Narnia are trademarks
of CS Lewis Pte Ltd

Objavljuje Golden marketing s licencom CS Lewis Company Ltd.

C. S. Lewis

LAV, VJEŠTICA I ORMAR

Ilustrirala
Pauline Baynes

Prevela
Sanja Lovrenčić

Za Lucy Barfield

DRAGA MOJA LUCY,

ovu sam priču napisao za tebe, no kad sam počinjao, nisam bio svjestan da djevojčice rastu brže nego knjige. Posljedica toga je da si već prestara za bajke, a kad knjiga bude otisnuta i uvezana, bit ćeš još starija. No jednoga ćeš dana biti dovoljno stara da opet počneš čitati bajke. Onda možeš uzeti ovu knjigu s neke visoke police, oprušiti je i reći mi što misliš o njoj. Ja ću vjerojatno biti suviše gluh da bih te čuo i suviše star da bih razumio ijednu riječ koju budeš rekla, no bit ću još uvijek

tvoj odani kum

C. S. LEWIS

Prvo poglavlje

LUCY ZAVIRUJE U ORMAR

Bilo jednom četvero djece, a zvali su se Peter, Susan, Edmund i Lucy. Ovo je priča o nečemu što im se dogodilo kad su ih, za vrijeme rata, zbog zračnih napada, poslali iz Londona. Poslani su u kuću jednoga starog profesora koji je živio u srcu Engleske, deset milja od najbliže željezničke postaje i dvije milje od najbližega poštanskog ureda. Nije bio oženjen, a živio je u vrlo velikoj kući, s domaćicom gospođom Macready i tri sluškinje. (Njihova su imena bila Ivy, Margaret i Betty, no one se baš i ne pojavljuju u priči.) Sâm profesor bio je vrlo star čovjek čupave bijele kose koja mu je rasla ne samo po glavi, nego i po većem dijelu lica. Djeci se gotovo odmah svidio premda im je prve večeri, kad je izišao na kućna vrata da bi ih dočekaio, izgledao toliko čudno da se Lucy (koja je bila najmlađa) malo prestrašila, a Edmunda (koji je bio malo stariji) spopao je smijeh pa se morao pretvarati da briše nos ne bi li to sakrio.

Prve večeri, čim su profesoru rekli laku noć i popeli se na gornji kat, dječaci su ušli u spavaonicu u kojoj su bile djevojčice da bi svi zajedno pretresli svoj novi položaj.

“Imali smo sreće i tu nema pogreške”, rekao je Peter. “Ovdje će nam biti savršeno. Taj stari momak dopustit će nam da radimo što god nam se svidi.”

“Mislim da je on drag starac”, rekla je Susan.

“Oh, prestani!” rekao je Edmund, koji je bio umoran a pretvarao se da nije umoran, što ga je pak uvijek činilo zlovoljnim. “Prestani govoriti na taj način.”

“Koji način?” rekla je Susan. “Uostalom, tebi bi ionako bilo vrijeme da budeš u krevetu.”

“Pokušavaš govoriti kao mama”, rekao je Edmund. “I tko si ti da mi govoriš kad moram biti u krevetu? Idi sama u krevet.”

“Ne bi li bilo bolje da svi odemo u krevet?” rekla je Lucy. “Sigurno će biti gužve ako nas čuju da pričamo.”

“Ne, neće”, rekao je Peter. “Kažem vam da je ovo takva kuća u kojoj nitko neće paziti što mi radimo. Uostalom, neće nas ni čuti. Put odavde do one blagovaonice dolje oduzet će nam desetak minuta šetnje, a stubištâ i hodnikâ između ima koliko god želiš.”

“Kakva je to buka?” reče odjednom Lucy. Kuća je bila mnogo veća od ijedne u kojoj je dotad bila, a pomisao na sve one duge hodnike i nizove vrata što vode u prazne sobe počela je u njoj izazivati laganu jezu.

“To je samo ptica, ludo”, rekao je Edmund.

“To je sova”, rekao je Peter. “Ovo je sjajno mjesto za ptice. Ja sad idem spavati. Predlažem da sutra krenemo u istraživanje. Na mjestu poput ovoga može se naći sve i svašta. Jeste li vidjeli one planine dok smo se vozili? I šumu? Moglo bi biti orlova. Moglo bi biti jelena. A sigurno ima jastrebova.”

“Jazavaca!” rekla je Lucy.

“Lisica!” rekao je Edmund.

“Zečeva!” rekla je Susan.

jeza – osjećaj neugode i straha od kojeg se ježi koža

No kad je svanulo sljedeće jutro, padala je jednolična kiša, toliko gusta da onaj tko bi pogledao kroz prozor nije mogao vidjeti ni planine, ni šumu, pa čak ni potok u vrtu.

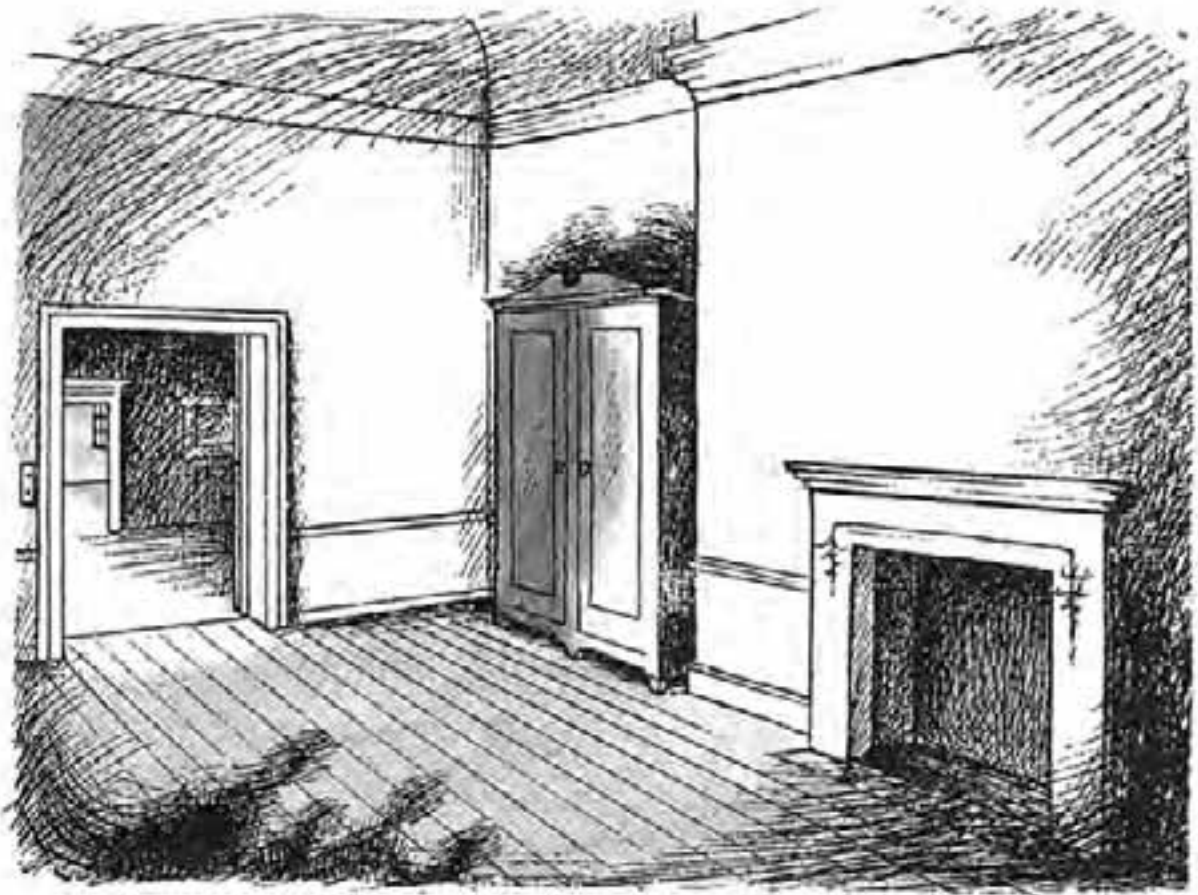
“Naravno da *mora* padati kiša!” rekao je Edmund. Upravo su bili doručkovali s profesorom i nalazili su se na katu u sobi koju je dao urediti za njih — dugačkoj niskoj prostoriji s dva prozora koja su gledala na jednu stranu i dva koja su gledala na drugu.

“Ma, daj, prestani gundati, Ed!” rekla je Susan. “Kladim se da će se raščistiti za sat ili dva. A u međuvremenu ovdje nam uopće nije loše. Imamo radio i mnogo knjiga.”

“To nije za mene”, rekao je Peter. “Ja idem istraživati kuću.”

Svi su se pridružili Peteru i tako su počele pustolovine. Bila je to ona vrsta kuće u kojoj vam se čini da je nikada ne možete pregledati cijelu i koja je puna neočekivanih mjesta. Prvih nekoliko vrata što su ih otvorili vodilo je samo u spavaće sobe za goste, kao što su svi i očekivali; no ubrzo su dospjeli u vrlo dugačku sobu punu slika, a u njoj su našli i stari oklop; nakon toga su pronašli sobu koja je sva bila obložena zelenom tkaninom, a u jednom njezinu kutu stajala je harfa; zatim tri stube dolje, pet stuba gore, pa kroz malu gornju dvoranu, sve do vrata koja vode na balkon, a onda kroz cijeli niz soba koje su se otvarale jedna u drugu i bile pune knjiga — većinom vrlo starih, među kojima su neke bile veće od Biblije u crkvi. A ubrzo nakon toga zavirili su u sobu koja bi bila sasvim prazna da se u

harfa — žičani glazbeni instrument kojem su žice nategnute na okomito postavljenom okviru

njoj nije nalazio velik ormar – jedan od onih ormara koji imaju zrcalo u vratima. U sobi inače nije bilo ničega, osim uvelog različka na prozorskoj dasci.

“Ovdje nema ničega!” rekao je Peter i svi su opet pohrlili van – svi osim Lucy. Ona je ostala u sobi jer je pomislila da bi vrijedilo pokušati otvoriti vrata ormara, premda je bila gotovo sigurna da su zaključana. Na njezino iznenađenje otvorila su se sasvim lako, a iznutra su se dokotrljale dvije kuglice protiv moljaca.

Zavirivši unutra, ugledala je nekoliko kaputa, uglavnom dugačkih krznenih. A Lucy ništa nije voljela toliko kao miris i dodir krzna. Odmah je ušla u ormar, zavukla se među kapute i protrljala lice o njih, ostavivši vrata otvorena, naravno, jer je znala da je vrlo glupo zatvoriti se u bilo koje-

mu ormaru. Ubrzo je zakoračila dalje i otkrila da iza prvog reda kaputa visi još jedan red. Tu je bilo gotovo sasvim mračno pa je držala ruke ispružene da ne bi licem udarila o stražnju stranicu ormara. Zakoračila je još jednom u dubinu, zatim učinila još dva ili tri koraka, neprestano očekujući da će vršcima prstiju dodirnuti drvo. No nije ga dodirнула.

'Bit će da je taj ormar jednostavno užasno velik!' mislila je Lucy idući neprestano dalje i odgurujući meke nabore kaputa u stranu da bi si napravila mjesta. Onda osjeti kako joj se nešto drobi pod stopalima. 'Pitam se jesu li i to kuglice protiv moljaca?' pomislila je, saginjući se da bi ih opipala rukom. No umjesto da osjeti tvrdo, glatko drvo donje stranice ormara, osjetila je nešto meko i prhko i izuzetno hladno.

"Ovo je vrlo čudno", rekla je i učinila još korak ili dva.

U sljedećem je trenutku osjetila da ono o što trlja lice i dlanove više nije meko krzno nego nešto tvrdo i hrapavo, pa čak i bockavo.

"Pa to je kao da hodam između grana drveća!" uzviknula je Lucy. A onda je spazila svjetlo ispred sebe; ne na udaljenosti od nekoliko centimetara, ondje gdje je trebala biti stražnja stranica ormara, nego negdje u daljini. Nešto meko i hladno je padalo po njoj. Trenutak kasnije shvatila je da stoji usred šume, da je noć, da joj je snijeg pod nogama i da pahuljice lete zrakom oko nje.

Lucy se malo prestrašila, no u isti je mah osjećala veliku znatiželju i uzbuđenje. Osvrnula se preko ramena i ondje, između tamnih stabala, još je uvijek mogla vidjeti otvorena vrata ormara, pa čak i nazrijeti praznu sobu iz koje je krenula. (Ostavila je, dakako, otvorena vrata ormara, jer je

znala da je vrlo glupo zatvoriti se u ormar.) Činilo se da je ondje još uvijek dan. 'Uvijek se mogu vratiti, ako išta pođe po zlu', pomisli Lucy. Krenula je naprijed škripavim koracima kroz snijeg, kroz šumu, prema onomu drugom svjetlu. Nakon desetak minuta stigla je do njega i otkrila da dopire od ulične svjetiljke. I dok je stajala promatrajući, pitajući se zašto se ulična svjetiljka nalazi usred šume i misleći što će dalje, začula je kako joj se približava tapkanje stopala. A ubrzo potom je vrlo neobičan stvor izišao iz šume i stupio u osvjetljeni krug ulične svjetiljke.

Bio je samo nešto viši od Lucy, a iznad glave je držao kišobran, sav bijel od snijega. Od struka nagore bio je poput čovjeka, ali noge su mu imale oblik kozjih (dlaka je na njima bila sjajno crna), a umjesto stopala, imao je kozja kopita. Imao je i rep, no Lucy to isprva nije primijetila jer ga je uredno držao pod rukom, koja je nosila kišobran, da se ne bi vukao po snijegu. Oko vrata je nosio crveni vuneni šal, a koža mu je također bila prilično rumena. Imao je neobično, no prijazno maleno lice, s kratkom šiljastom bradicom i kovrčastom kosom, a iz kose su mu izvirivala dva ro-

C. S. Lewis
LAV, VJEŠTICA I ORMAR

Nakladnik
Golden marketing
Šenojina 28, Zagreb

Za nakladnika
Ana Maletić

Izvršni urednik
Ilija Ranić

Korektura
Alka Zdjelar-Paunović

Likovno rješenje korica
Studio Golden

Grafička obrada i prijelom
Jasna Goreta

Tisak i uvez
Grafički zavod Hrvatske, Zagreb

CIP - Katalogizacija u publikaciji
Nacionalna i sveučilišna knjižnica - Zagreb

UDK 821.111-93-31=163.42

LEWIS, Clive Staples

Lav, Vještica i ormar / C. <Clive> S. <Staples> Lewis ;
ilustrirala Pauline Baynes ; prevela Sanja Lovrenčić. - Zagreb :
Golden marketing, 2002. - (Biblioteka Krijesnica) (Kronike iz
Narnije ; knj. 2)

Prijevod djela: The Lion, the Witch and the Wardrobe.

ISBN 953-212-092-0

420219038